16/05/2021

Το Ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής των Μυροφόρων

/ Επικαιρότητα

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Μκ. ιε’ 43 – ιστ’ 8

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καὶ ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλᾶτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε· καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνείλησε τῇ σινδόνι καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσῆ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρωῒ τῆς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ

ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκήν, καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἀλλ᾽ ὑπάγετε εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

Νεοελληνική Απόδοση

Εκείνο τον καιρό, ο Ιωσήφ, ένα αξιοσέβαστο μέλος του συνεδρίου, που καταγόταν από την Αριμαθαία, και περίμενε κι αυτός τη βασιλεία του Θεού, τόλμησε να πάει στον Πιλάτο και να του ζητήσει το σώμα του Ιησού. Ο Πιλάτος απόρησε που ο Ιησούς είχε κιόλας πεθάνει. Κάλεσε τον εκατόνταρχο και τον ρώτησε αν είχε πεθάνει από ώρα. Όταν πήρε την απάντηση από τον εκατόνταρχο, χάρισε το σώμα στον Ιωσήφ. Εκείνος αγόρασε ένα σεντόνι, κατέβασε τον Ιησού, τον τύλιξε μ’ αυτό και τον τοποθέτησε σ’ ένα μνήμα που ήταν λαξεμένο σε βράχο· μετά κύλησε ένα λιθάρι κι έκλεισε την είσοδο του μνήματος. Η Μαρία η Μαγδαληνή και η Μαρία η μητέρα του Ιωσήφ παρακολουθούσαν που τον έβαλαν. Όταν πέρασε το Σάββατο, η Μαρία η Μαγδαληνή και η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου, και η Σαλώμη, αγόρασαν αρώματα, για να πάνε ν’ αλείψουν το σώμα του Ιησού. Ήρθαν στο μνήμα πολύ πρωί την επομένη του Σαββάτου, μόλις ανέτειλε ο ήλιος. Κι έλεγαν μεταξύ τους: «Ποιος θα μας κυλήσει την πέτρα από την είσοδο του μνήματος;» Γιατί ήταν πάρα πολύ μεγάλη. Μόλις όμως κοίταξαν προς τα κει, παρατήρησαν ότι η πέτρα είχε κυλήσει από τον τόπο της. Μόλις μπήκαν στο μνήμα, είδαν ένα νεαρό με λευκή στολή να κάθεται στα δεξιά, και τρόμαξαν. Αυτός όμως τους είπε: «Μην τρομάζετε. Ψάχνετε για τον Ιησού από τη Ναζαρέτ, το σταυρωμένο. Αναστήθηκε. Δεν είναι εδώ. Να και το μέρος όπου τον είχαν βάλει. Πηγαίνετε τώρα και πείτε στους μαθητές του και στον Πέτρο: πηγαίνει πριν από σας στην Γαλιλαία και σας περιμένει· εκεί θα τον δείτε, όπως σας το είπε». Οι γυναίκες βγήκαν κι έφυγαν από το μνήμα γεμάτες τρόμο και δέος· δεν είπαν όμως τίποτα σε κανέναν, γιατί ήταν φοβισμένες.

Σχολιασμός

Σήμερα, Κυριακή τρίτη από το Πάσχα, η Εκκλησία μας τιμά δυο ομάδες προσώπων: η πρώτη αποτελείται από δυο άνδρες, τον Ιωσήφ και το Νικόδημο, και η δεύτερη από τις μυροφόρες γυναίκες. Ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος είναι αψευδείς μάρτυρες του πραγματικού θανάτου του Ιησού Χριστού και της ταφής Του και οι μυροφόρες είναι αυτές που άκουσαν πρώτες το χαρμόσυνο μήνυμα της Ανάστασης και είχαν

ακολούθως άμεση εμπειρία του Αναστάντος Κυρίου.

«Ιησούν ζητείτε τον Ναζαρηνόν τον εσταυρωμένον• ήγέρθη, ουκ εστίν ώδε• ίδε ο τόπος όπου έθηκαν αυτόν»

Η Ανάσταση του Θεανθρώπου Ιησού είναι η νίκη της ζωής εναντίον του θανάτου˙ ο Χριστός με το θάνατό του κατατρόπωσε το θάνατο και χάρισε σε μας την αιώνια ζωή. «Πού σου, θάνατε, το κέντρον; Πού σου, Άδη, το νίκος; Ανέστη Χριστός, και συ καταβέβλησαι. Ανέστη Χριστός, και πεπτώκασι δαίμονες. Ανέστη Χριστός, και χαίρουσιν Άγγελοι. Ανέστη Χριστός, και ζωή πολιτεύεται...» (Αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου, Λόγος Κατηχητικός Κυριακής του Πάσχα).

Ο θεάνθρωπος Ιησούς με το πάθος, τον εκούσιο σταυρικό θάνατο και την ανάστασή Του, λύτρωσε οριστικά εμάς τους ανθρώπους από την απελπιστική φθορά και το θάνατο και μας χάρισε την αιώνια ζωή: «Αναστάς ο Ιησούς από του τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν την αιώνιον ζωήν και μέγα έλεος» (βλ. Όρθρο Κυριακής του Πάσχα). Ο Κύριος με την Ανάστασή του καταπατά το θάνατο, δίδει τη ζωή σε εκείνους που ήταν καταδικασμένοι να παραμείνουν στα μνήματα και διασφαλίζει την εκ νεκρών ανάσταση όλων των θανόντων. Αυτό άλλωστε φαίνεται ξεκάθαρα και στο εφύμνιο της Πασχαλινής περιόδου: «Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνήμασι ζωήν χαρισάμενος». Ο αναστάς Κύριος μεταγγίζει σε μας την αθανασία και την παντοτινή αφθαρσία. Με το φως της Θεότητός Του διαλύει το σκοτάδι της φυλακής των ψυχών των ανθρώπων και ζωοποιεί τις ψυχές των κεκοιμημένων. Έτσι το γεγονός του θανάτου καθίσταται ένα πέρασμα από την πρόσκαιρη ζωή στην αιώνια.

Βέβαια, είναι κατά την ανθρώπινη φύση μας σχεδόν αδύνατο να μην δειλιάσουμε, να μην πονέσουμε και να μην θρηνήσουμε μπροστά στο γεγονός του θανάτου, επειδή είναι κάτι που αρχικά ήταν κάτι εντελώς ξένο προς εμάς. Ο ίδιος ο Κύριος ως τέλειος άνθρωπος δακρύζει μπροστά στο θάνατο του φίλου του Λάζαρου (βλ. Ιωαν. 11,35) και Τον κυριεύει αγωνία όταν πλησιάζει η σύλληψη και η σταύρωσή Του: «Η αγωνία Τον κυρίεψε και προσευχόταν πιο πολλή ώρα. Ο ιδρώτας του γινόταν σαν σταγόνες αίματος κι έπεφτε στη γη» (Λουκ. 22,44). Επίσης για το θάνατο του Κυρίου θρηνούν οι μαθητές Του (πρβλ. Λουκ. 23,17) και οι μυροφόρες γυναίκες (πρβλ. Ιωαν. 19,11).

Εντούτοις, λόγω της βεβαιότητας της Αναστάσεως, ο πόνος μπροστά στο γεγονός του θανάτου δεν μας οδηγεί στην απελπισία, αλλά είναι συνυφασμένος με θεία παρηγοριά. Ο Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Νικόλαος αναφέρει χαρακτηριστικά: «Χωρίς Θεό δεν ερμηνεύεται ο πόνος. Με λάθος πάλι Θεό, δεν παρηγορείσαι. Τί φοβερό που η Εκκλησία μας κηρύσσει Θεό Εσταυρωμένο! Πόσο

τίμιο και πόσο αληθινό! Πόσο επαναστατικό για τη σκέψη μας και πόσο ανατρεπτικό! Ομολογεί Θεό που είναι για μεν τους Έλληνες μωρία, για δε τους Ιουδαίους σκάνδαλο. Θεό εκούσια ηττημένο, που δεν Τον αντέχει η ορθή λογική. Θεό που ομολογείται με θυσία τόσων μαρτύρων και θριαμβεύει. Θεό που διωκόμενος ζωντανεύει και θανατούμενος ανασταίνεται» («Εκεί που δε φαίνεται ο Θεός», σελ. 212-213).

Ο Ιησούς Χριστός, ο Υιός του Θεού του Ζώντος, είναι αυτός που από την ανυπαρξία μας έπλασε και μας έδωσε τη ζωή. Αυτός και τώρα με την εκ νεκρών Ανάστασή Του μας χαρίζει την προοπτική της αιώνιας ζωής. Ας μη μείνουμε έξω του νυμφώνος. Ας προσπαθήσουμε να προσεγγίσουμε το φως της Αναστάσεως. Ας γευτούμε μαζί με τις Μυροφόρες και τους Αποστόλους την εμπειρία της καινούργιας ζωής και αφθαρσίας. Ας προσπαθούμε να γίνουμε μέτοχοι της αιωνιότητος διά μέσω της Εκκλησίας και των μυστηρίων της, για να έχουμε τη βεβαιότητα της Αναστάσεως και κατά τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου. Γένοιτο!